

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 24 maja 2022 r.

DNR-5.730.11.2022.KS

DECYZJA NR DNR-2/86/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, 1491 i 2052) oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) po rozpatrzeniu odwołania Sławomira Śliwy prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PPHU „SIMAR” w Marszewie z 13 kwietnia 2022 r. od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 1 kwietnia 2022 r., wymierzającej temu przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 5 662,53 zł za niedopełnienie obowiązków wynikających z art. 5 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiającego ramy etykietowania energetycznego i uchylającego dyrektywę 2010/30/UE (Dz. U. UE L 198/1 z 28.07.2017) oraz art. 4 ust. 1 lit. b rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/1187 z dnia 27 kwietnia 2015 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla kotłów na paliwo stałe i zestawów zawierających kocioł na paliwo stałe, ogrzewacze dodatkowe, regulatory temperatury i urządzenia słoneczne (Dz. U. UE L z dnia 21 lipca 2015 r. str. 43), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

Pismem z 19 kwietnia 2022 r. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej jako „Prezes UOKiK”) odwołanie Sławomira Śliwy prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PPHU „SIMAR” w Marszewie z 13 kwietnia 2022 r. od decyzji Wielkopolskiego

Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 1 kwietnia 2022 r. W zaskarżonej decyzji organ I instancji uznał, że przedsiębiorca Sławomir Śliwa prowadzący działalność gospodarczą pod firmą PPHU „SIMAR” w Marszewie nie dopełnił obowiązków wynikających z art. 5 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiającego ramy etykietowania energetycznego i uchylającego dyrektywę 2010/30/UE (Dz. U. UE L 198/1 z 28.07.2017), dalej jako „rozporządzenie 2017/1369”, oraz art. 4 ust. 1 lit. b rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/1187 z dnia 27 kwietnia 2015 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla kotłów na paliwo stałe i zestawów zawierających kocioł na paliwo stałe, ogrzewacze dodatkowe, regulatory temperatury i urządzenia słoneczne (Dz. U. UE L z dnia 21 lipca 2015 r. str. 43), zwanego dalej „rozporządzeniem 2015/1187) i wymierzył temu przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 5 662,53 zł.

Do wydania zaskarżonej decyzji doszło w następującym stanie faktycznym i prawnym.

W toku kontroli przedsiębiorcy Sławomira Śliwy prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PPHU „SIMAR” w Marszewie przeprowadzonej przez inspektorów reprezentujących Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej od 8 do 11 lutego 2022 r. stwierdzono, że kontrolowany oferował w sklepie internetowym www.piececo-sklep.pl siedem typów kotłów na paliwo stałe o znamionowej mocy cieplnej 70kW lub mniejszej:

- kocioł klaster 5 o mocy: 12kW, 14kW, 23kW, 35kW, 50kW - rodzaj paliwa - ekogroszek,
- kocioł klaster 5 o mocy: 11kW, 20kW - rodzaj paliwa - pellet.

Wszystkie kotły było oferowane bez informacji dostarczonych przez dostawców zgodnie z przepisami załącznika VII rozporządzenia 2015/1187. Stwierdzono, że kontrolowany nie umieszcza na mechanizmie wyświetlania w bliskiej odległości od ceny produktu:

- stosownych etykiet, udostępnionych przez dostawców zgodnie z art. 3 rozporządzenia 2015/1187,
  - stosownych kart produktu, udostępnionych przez dostawców zgodnie z art. 3 rozporządzenia 2015/1187,
- co stanowi naruszenie obowiązków dystrybutora (sprzedawcy), określonych w art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2017/1369 i art. 4 ust. 1 lit. b rozporządzenia 2015/1187.

Pismem z 7 marca 2022 r. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej zawiadomił Sławomira Śliwę prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PPHU „SIMAR” w Marszewie (dalej jako „strona postępowania”) o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej z uwagi na niedopełnienie obowiązku określonego w art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2017/1369 i art. 4 ust. 1 lit. b rozporządzenia 2015/1187. W piśmie tym strona postępowania została poinformowana o przysługujących jej prawach, m.in. wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zapoznania się z aktami sprawy. Decyzją z 1 kwietnia 2022 r. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 i 4 ustawy z dnia 14 września 2012 r. o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią (Dz. U. z 2020 r. poz. 378), dalej jako „ustawa o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią” wymierzył stronie postępowania karę pieniężną w wysokości 5 662,53 zł.

W dniu 14 kwietnia 2022 r. do Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej wpłynęło odwołanie Sławomira Śliwy prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PPHU „SIMAR” w Marszewie z 13 kwietnia 2022 r. od wskazanej wyżej decyzji.

W złożonym odwołaniu strona postępowania wniosła o ponowne rozpatrzenie i opinię, że waga naruszenia prawa jest znikoma lub nawet żadne naruszenie *sensu stricto* nie miało miejsca a kwalifikację uchybienia można zaliczyć do innej kategorii.

Przekazując odwołanie Prezesowi UOKiK, Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej stwierdził, że ponowna analiza sprawy i argumentów zawartych w odwołaniu nie uzasadnia odstąpienia od kary pieniężnej.

W związku z przekazaniem przez Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej odwołaniem, Prezes UOKiK pismem z 28 kwietnia 2022 r. poinformował stronę postępowania o wynikającym z art. 10 Kodeksu postępowania administracyjnego prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedzania się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań, a także przeglądania akta sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Strona postępowania nie skorzystała z przysługujących jej praw.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdza, co następuje.

Istotą ogólnej zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, określonej w art. 15 Kodeksu postępowania administracyjnego jest zapewnienie stronom prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej, realizowanego poprzez złożenie odwołania od decyzji organu I instancji. Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy

z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), w postępowaniach administracyjnych w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, a organem wyższego stopnia - Prezes UOKiK. W związku z powyższym, od rozstrzygnięć wydanych przez wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej w formie decyzji przysługuje odwołanie do Prezesa UOKiK.

Odwołanie wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie, za pośrednictwem organu, który wydał zaskarżoną decyzję. Strona postępowania wniosła odwołanie w ustawowym terminie.

Konstrukcja prawna odwołania jest oparta na zasadzie skargowości co oznacza, że postępowanie odwoławcze uruchamiane jest przez czynność procesową legitymowanego podmiotu - strony lub uczestnika na prawach strony. Wniesienie odwołania prowadzi do ponownego rozpatrzenia tej samej sprawy administracyjnej (tożsamej pod względem podmiotowym i przedmiotowym) oraz rozstrzygnięcia jej decyzją administracyjną przez organ drugiej instancji. Granice postępowania dowodowego generalnie wyznaczają zasady ogólne postępowania administracyjnego, a przede wszystkim zasada prawdy obiektywnej i zasada dwuinstancyjności. Organ odwoławczy, zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej (art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego) i zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego) dokonuje oceny materiału dowodowego zebranego w postępowaniu prowadzonym przez organ I instancji.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest ustalenie, czy rozstrzygnięcie zawarte w decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 1 kwietnia 2022 r. było prawidłowe zarówno pod względem zgodności z prawem, jak i z punktu widzenia celowości i słuszności.

Podstawą do wydania przez Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej zaskarżonej decyzji był art. 17 ust. 1 pkt 1 i 4 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią. Zgodnie z nim, karze pieniężnej podlega m.in. ten, kto nie dopełnia obowiązku określonego w art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2017/1369. Art. 5 ust. 1 lit. a wskazanego rozporządzenia nakłada na sprzedawcę obowiązek eksponowania w sposób widoczny, w tym w sprzedaży na odległość przez internet, etykiety dostarczonej przez dostawcę lub udostępnionej zgodnie z ust. 2 w odniesieniu do egzemplarzy modelu objętego odpowiednim aktem delegowanym. Aktem delegowanym w przypadku kotłów na paliwo stałe jest - zgodnie z obwieszczeniem Ministra Klimatu i Środowiska w sprawie wykazu aktów delegowanych z dnia 23 lipca 2021 r. (M.P. poz. 749) rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 2015/1187 z dnia 27 kwietnia 2015 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w

odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla kotłów na paliwo stałe i zestawów zawierających kocioł na paliwa stałe, ogrzewacze dodatkowe, regulatory temperatury i urządzenia słoneczne (Dz.Urz. UE L 193 z 21.07.2015, str. 43, z późn. zm.). Zgodnie z art. 17 ust. 4 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią, kary pieniężne wymierza w drodze decyzji organ kontrolujący. Do organów tych zalicza się wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej.

Rozpatrując sprawę ponownie, Prezes UOKiK w pierwszej kolejności rozważył podniesione we wniesionym przez stronę postępowania odwołaniu zarzuty.

W złożonym odwołaniu strona postępowania stwierdziła, że organ I instancji systematycznie określa ją jako dystrybutora (sprzedawcę), ale głównie powinna być określana jako producent. Strona postępowania wyjaśniła, że jako producent posiadała wiedzę i znajomość przepisów dotyczących umieszczania etykiet, kart produktu oraz standardowych informacji o produkcie. Informacje te były zawarte na jej stronie internetowej www.simar.com.pl. Jednocześnie strona postępowania przyznając, że informacji tych nie było na stronie sklepu internetowego wyjaśniła, że głównym nośnikiem informacji na temat poszczególnych kotłów jest jego strona internetowa, a obie platformy są ze sobą nierozłącznie powiązane.

Z akt kontroli wynika, że strona postępowania jest producentem kotłów centralnego ogrzewania, a także prowadzi sklep internetowy pod adresem www.piececo-sklep.pl, co potwierdzają informacje zawarte w regulaminie tego sklepu.

Zgodnie z art. 2 pkt 13 rozporządzenia 2017/1369, za sprzedawcę uznaje się sprzedawcę detalicznego lub inną osobę fizyczną lub prawną, która oferuje na sprzedaż, wynajmuje lub oferuje w sprzedaży ratalnej lub wystawia produkty klientom lub instalatorom w ramach działalności handlowej, odpłatnie lub nieodpłatnie. Termin „sprzedaż na odległość” oznacza natomiast ofertę sprzedaży, najem lub oferowanie w sprzedaży ratalnej przez zamówienie pocztowe, w katalogu, przez internet, przy użyciu telemarketingu lub jakiegokolwiek innej metody, która powoduje, że nie można oczekiwać, by potencjalny klient zobaczył produkt na wystawie (art. 2 pkt 15). Przedsiębiorca prowadzący sprzedaż produktów jest zobligowany do zapoznania się i przestrzegania wymagań związanych z tą działalnością.

Bezspornym jest, że w czasie kontroli w sklepie internetowym strony postępowania zamieszczono siedem ofert kotłów na paliwo stałe o znamionowej mocy cieplnej 70kW lub mniejszej:

- kocioł klaster 5 o mocy: 12kW, 14kW, 23kW, 35kW, 50kW - rodzaj paliwa - ekogroszek,
- kocioł klaster 5 o mocy: 11kW, 20kW - rodzaj paliwa - pellet.

W przypadku wszystkich tych produktów nie uwidoczniono kart produkt ani etykiet, co zostało stwierdzone w protokole kontroli, a także potwierdzone w oświadczeniu strony postępowania załączonym do akt i w złożonym odwołaniu.

Wymogi dotyczące etykietowania energetycznego i umieszczania dodatkowych informacji o produkcie w odniesieniu do kotłów na paliwo stałe o znamionowej mocy cieplnej 70 kW lub mniejszej i zestawów zawierających kocioł na paliwo stałe o znamionowej mocy cieplnej 70 kW lub mniejszej, ogrzewacze dodatkowe, regulatory temperatury i urządzenia słoneczne określa rozporządzenie 2015/1187 (art. 1 ust. 1 tego rozporządzenia).

Zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. b rozporządzenia 2015/1187, kotły na paliwo stałe oferowane na sprzedaż, do wypożyczenia lub w sprzedaży ratalnej użytkownikowi, który nie może zobaczyć oferowanego produktu, były wprowadzane do obrotu wraz z informacjami dostarczonymi przez dostawców zgodnie z pkt 1 załącznika VI, chyba że oferta przedstawiana jest przez internet; w tym ostatnim przypadku zastosowanie mają przepisy załącznika VII. Zgodnie z pkt 2 załącznika VII „Informacje, które należy podawać w przypadku sprzedaży, wypożyczenia lub sprzedaży ratalnej przez internet”, stosowną etykietę, udostępnioną przez dostawców zgodnie z art. 3 lub - w przypadku zestawu - właściwie wypełnioną na podstawie etykiety i stosownych kart produktu dostarczonych przez dostawców zgodnie z art. 3, umieszcza się na mechanizmie wyświetlania w bliskiej odległości od ceny produktu zgodnie z harmonogramem określonym w art. 3. Wielkość etykiety musi być taka, aby była ona dobrze widoczna i czytelna, oraz musi być proporcjonalna do wielkości określonej w załączniku III. Etykieta może być wyświetlana za pomocą wyświetlacza wbudowanego, w którym to przypadku obraz wykorzystywany do uzyskania dostępu do etykiety musi być zgodny ze specyfikacjami określonymi w pkt 3 niniejszego załącznika. Jeżeli zastosowano wyświetlacz wbudowany, etykieta pojawia się przy pierwszym kliknięciu myszą, najechaniu myszą lub rozszerzeniu obrazu na ekranie dotykowym.

Zgodnie natomiast z pkt 5 załącznika VII, stosowną kartę produktu udostępnioną przez dostawców zgodnie z art. 3 umieszcza się na mechanizmie wyświetlania w bliskiej odległości od ceny produktu lub zestawu. Musi ona mieć taką wielkość, aby karta produktu była dobrze widoczna i czytelna. Karta produktu może być wyświetlana za pomocą wyświetlacza wbudowanego, w którym to przypadku łącze wykorzystywane do uzyskania dostępu do karty zawiera widoczne i czytelne oznaczenie "Karta produktu". Jeżeli zastosowany jest wyświetlacz wbudowany, karta produktu pojawia się przy pierwszym kliknięciu myszą, najechaniu myszą lub rozszerzeniu linku na ekranie dotykowym.

Obowiązkiem przedsiębiorcy prowadzącego sprzedaż internetową jest spełnienie tych wymagań. W ocenie Prezesa UOKiK, zamieszczenie etykiet i kart produktu przez stronę postępowania na stronie internetowej www.simar.com.pl, nie jest wystarczające, aby można było uznać, że strona postępowania zrealizowała swój ustawowy obowiązek. Fakt, że obie platformy są ze sobą powiązane nie oznacza, aby zrealizowano wymóg zamieszczenia etykiety i karty produktu na mechanizmie wyświetlania w bliskiej odległości od ceny produktu. W związku z tym, należy zgodzić się z Wielkopolskim Wojewódzkim Inspektorem Inspekcji Handlowej, że strona postępowania naruszyła obowiązki określone w art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2017/1369 i art. 4 ust. 1 lit. b rozporządzenia 2015/1187, co wypełnia dyspozycję art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią.

Jak już to zostało wcześniej wyjaśnione, w przypadku ustalenia, że przedsiębiorca naruszył jeden z ustawowych obowiązków, określonych w art. 17 ust. 1 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią, co do zasady organ jest zobligowany do nałożenia kary pieniężnej. Odstąpienie od niej jest możliwe jedynie w przypadku zaistnienia przesłanek do odstąpienia.

Z uwagi na brak uregulowania w ustawie o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią możliwości odstąpienia od nałożenia administracyjnych kar pieniężnych, w postępowaniach prowadzonych na podstawie tej ustawy stosuje się zasady odstąpienia od kar pieniężnych określone w art. 189f Kodeksu postępowania administracyjnego, zawarte w dziale IVa Kodeksu postępowania administracyjnego. Przepisy te mają bowiem zastosowanie, o ile w przepisach odrębnych nie uregulowano poszczególnych aspektów materii dotyczącej kar administracyjnych.

Zgodnie art. 189f § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Zgodnie z § 2 tego przepisu, w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

W toku postępowania zakończonego zaskarżoną decyzją organ I instancji nie wydał postanowienia wyznaczającego stronie termin na przedstawienie dowodów, o którym mowa w art. 189f § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, w związku z czym odstąpienie na tej podstawie nie było możliwe.

Aby możliwe było odstąpienie zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, muszą zostać spełnione łącznie dwa warunki. Po pierwsze, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a po drugie, strona musi zaprzestać naruszenia prawa najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej (Kodeks postępowania administracyjnego. Nowe instytucje, Gajewski 2017). Naruszenie prawa nieistotne to naruszenie przepisów prawa, które nie wywołało negatywnych następstw dla wartości podlegających ochronie. Zaprzestanie przez stronę naruszenia prawa, to przywrócenie przez stronę postępowania stanu zgodnego z prawem (art. 189f KPA Adamiak 2017). Ocena w tym zakresie pozostawiona jest organowi administracji publicznej.

Analiza zaskarżonej decyzji wskazuje, że organ I instancji rozważył, czy w niniejszej sprawie zaistniały przesłanki do zastosowania instytucji odstąpienia na podstawie art. 189f § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego. Organ ten stwierdził w zaskarżonej decyzji, że strona postępowania co prawda zaprzestała naruszenia prawa i usunęła stwierdzone niezgodności (zamieściła etykiety i karty produktu na stronie internetowej sklepu, o czym poinformowała w oświadczeniu złożonym w trakcie kontroli), jednak naruszenia prawa nie można w tym przypadku uznać za znikomego. W przypadku wszystkich skontrolowanych siedmiu kotłów nie było uwidocznionych etykiet i kart produktu. Przez swoje zaniechanie strona postępowania naruszyła prawo konsumentów do informacji o klasie efektywności energetycznej kotłów i sezonowej efektywności energetycznej ogrzewania pomieszczeń.

W rozporządzeniu 2017/1369 bardzo wyraźnie podkreślono znaczenie etykiet zarówno dla konsumentów, jak i dla gospodarki Unii Europejskiej. W motywie 12 tego rozporządzenia stwierdza się m.in., że uwidoczniona etykieta powinna być wyraźnie widoczna i rozpoznawalna jako etykieta towarzysząca danemu produktowi bez konieczności odczytywania marki i numeru modelu na etykiecie przez konsumenta oraz powinna przyciągnąć uwagę klienta przeglądającego uwidoczniony produkt. Ze względu na powyższe, Prezes UOKiK podziela stanowisko organu I instancji i uznaje, że w niniejszej

sprawie nie można mówić o znikomości naruszenia prawa, co wyklucza możliwość odstąpienia od kary pieniężnej.

Organ I instancji ustalił także i stwierdził w zaskarżonej decyzji, że nie zaistniała podstawa do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej ze względu na uprzednie ukaranie strony postępowania za ten sam czyn.

Reasumując, w niniejszej sprawie brak jest podstaw do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

Określając wysokość administracyjnej kary pieniężnej, organ I instancji powinien - zgodnie z art. 17 ust. 5 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią - uwzględnić w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków. Prezes UOKiK zweryfikował również prawidłowość zaskarżonej decyzji pod tym kątem.

Sądy administracyjne wielokrotnie wypowiadały się co do charakteru administracyjnych kar pieniężnych i wskazywały, że odpowiedzialność administracyjna ma charakter obiektywny i pełni w szczególności funkcję prewencyjną. Sankcja administracyjna jest wymierzana za naruszenie obowiązku wynikającego z prawa administracyjnego. Jest ona środkiem mającym na celu mobilizowanie podmiotów do terminowego i prawidłowego wykonywania obowiązków wynikających z prawa. Ma też zniechęcać do naruszania obowiązków i skłaniać do zapobieżenia dalszemu lub powtórnemu naruszaniu określonych obowiązków w przyszłości (m.in. wyrok NSA z 14 grudnia 2021 r., sygn. III OSK 831/21).

W ocenie Prezesa UOKiK, Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej prawidłowo uznał, że brak uwidocznienia etykiet i kart produktu przy sprzedaży na odległość stanowi istotne naruszenie obowiązków i pozbawia konsumentów istotnych informacji, takich jak klasa efektywności energetycznej i sezonowej efektywności energetycznej ogrzewania pomieszczeń. Informacje te niewątpliwie mają wpływ na dokonanie przez kupującego wyboru kotła. Prezes UOKiK w pełni podziela także rozważania organu I instancji dotyczące roli, jaką pełnią etykiety energetyczne przy dokonywaniu wyboru wyrobów i ich wpływu na dokonywanie świadomych wyborów, przyczyniających się do oszczędności po stronie konsumentów i mających jednocześnie pozytywny wpływ na gospodarkę Unii Europejskiej.

Należy także podkreślić profesjonalny charakter prowadzonej przez stronę postępowania działalności gospodarczej i wynikający z tego obowiązek znajomości przepisów prawa i dbania o uwidacznianie informacji zgodnie z tymi przepisami.

Prezes UOKiK uznaje także, że na korzyść strony przemawia fakt, że już w toku kontroli podjęła działania naprawcze.

Zgodnie z art. 17 ust. 2 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią, kara pieniężna wynosi od jednokrotnego do dziesięciokrotnego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej za rok poprzedzający, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W niniejszej sprawie nałożono na stronę postępowania karę pieniężną w najniższej przewidzianej przez przepisy prawa wysokości, tj. jednokrotnego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej za rok poprzedzający, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z art. 138 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Zgodnie z art. 138 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odwoławczy może także uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Rozpatrując sprawę na skutek środka zaskarżenia wniesionego przez stronę postępowania z zachowaniem ustawowego terminu, po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego z zachowaniem reguł wyrażonych w art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 81 Kodeksu postępowania administracyjnego, ze szczególnym uwzględnieniem zarzutów podniesionych przez stronę postępowania, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji. W opinii Prezesa UOKiK zaskarżona decyzja Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej spełnia wymagania formalne, określone w art. 107 Kodeksu postępowania administracyjnego, a zawarte w niej rozstrzygnięcie jest prawidłowe zarówno pod kątem zgodności z prawem, jak i z punktu widzenia jego celowości i słuszności. W opinii Prezesa UOKiK, w świetle wskazanych wyżej przepisów, organ I instancji był uprawniony do poddania kontroli kotłów, a dokonane w jej trakcie ustalenia nie budzą wątpliwości. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika że strona postępowania naruszyła obowiązki określone w art. 5 ust. 1 rozporządzenia

2017/1369 oraz art. 4 ust. 1 lit. b rozporządzenia 2015/1187, a więc organ I instancji był uprawniony do nałożenia na nią administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią. W związku z tym, iż organ I instancji po rozpatrzeniu ustawowych przesłanek do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu nie dopatrył się podstaw do zastosowania tej instytucji, nałożenie na stronę postępowania kary pieniężnej było obligatoryjne.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Decyzja jest ostateczna w trybie przepisów postępowania administracyjnego.

Na podstawie art. 17 ust. 6 i 7 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią, Sławomir Śliwa prowadzący działalność gospodarczą pod firmą PPHU „Simar” w Marszewie zobowiązany jest uiścić kwotę 5 662,53 zł, w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna, na numer rachunku Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, wskazany w zaskarżonej decyzji.

Pouczenie

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, (Dz. U. z 2021 r. poz. 535 z późn. zm.) strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;

2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;

3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;

4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądownoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

*Jadwiga Gunerka
Zastępca Dyrektora
Departamentu Nadzoru Rynku
/podpisano elektronicznie/*

